

(המשך מעמוד 37)

שיף עצמו שונא מוסיקה, ואינו מתעניין בדבר חוץ מעסקיו. כשחלה ארנסט יפה ועבר ניתוח-לב בניוירוק, חשה שושנה אל מיטתו, וסעדה אותו. אך אם קיווה חיים שיף כי קירבה זו בין הכוס של בנק לאומי ובין רעייתו לחיים תרכך את ליבו של הבנק, טעה טעות מרה. השבוע נקט הבנק את הצעד שעליו חלם שיף בביעוטי הלילה שלו: שהנושה העיקרי שלו יבקש למנות כונס-נכסים.

ואומנם, הרבר נעשה רק לגבי חברת-בת שלו, כאילו לשם „אזהרה“. אולם אנשי-העסקים הבינו את הרמז. אחרי שהבנק נקט אמצעי זה, יחושו כל שאר הנושים, החרדים לכספם, לחקות את הדוגמה ולבקש גם הם מינוי כונס-נכסים לכל רכושו של שיף.

במיקרה כזה, מצטמק ערך הנכסים באופן דראסטי. כונס-הנכסים אינו מנהל את העסקים כמו הבעלים. הוא כפוף לבית-המישפט ולנושים. התפקיד העיקרי שלו הוא לממש את ה-

יחסי-ציבור. החברה באה לארץ כדי להקים כאן עסק של מכירות-פומביות. כדי למשוך עיתונאים הפיצה שהיא מוכרת את רכושו של שיף במכירה פומבית. שיף לא הכחיש. הרבר פורסם ברבים, ועתה טוענת החברה שיש לה זכות בלעדית למכור את רכושו.

משולש ניצחי

חיים שיף לא קיווה לדבר משר-האוצר, יצחק מודעי, שאותו השמיץ פעמים רבות. מודעי אינו אדם השוכח עלבונות, כאשר יש לו האפשרות להתנקם במעליב. בשלב מסוים פנה שיף למר משה ארנס, כדי שיתווך בינו ובין מודעי. שיף הוא בית-רי ותיק, וכאיש-אצל סמך על תנועת-החרות, שבה הוא מכהן כחבר-המרכז. הוא הציג את מועמדותו לכנסת בבחירות האחרונות, וחסרו לו ארבעה קולות למינוי. ארנס אכן התערב, והוטל עליו לשמש כמעוין-בורר לגבי תביעותיו

העיריה הבטיחה ל„מעריב“ מיגרש-ענק בצפון תל-אביב בלי מיכרז ★ לא ננקב שום מחיר ★ הראש החדש של המינהל סירב ★ השבוע הקדיש לו „מעריב“ כתבה שבה תואר כ„פיאודל מימי הביניים“

דונם פה, מעריב שם

ביר ולקבל אישור בוועדה המחוזית זומן סכיר... „מר שמיר הנכבד, תוכל להאמין לי כי הנסיון והידע שלי בתיכנון ובניין תרמו להקמת ערים (נתניה), אשרוד ויישובים חקלאיים, שהם מופת למי דינתי-ישראל. „אני מרשה לעצמי לפנות אליך ולבקשך לעיין מחדש בבקשתנו הנתמכת על-ידי עיריית תל-אביב.“

„המינהל ימליץ בלי מיכרז“ מקביל לתכתובת מרתקת זו, התנהל דרך מעריב, כך מספרים אנשי מינהל-מקרקעי-ישראל, לחץ

בן-עמי הוזרו לענות לשמיר במיכרז תב מן ה-25 במרס: „קיבלתי מיכתבך מ"ח באדר תשמ"ב, ולא אסתר ממך את השתוממותי ואכזבתי. „עיריית תל-אביב שלחה אליך מיכתב ב-5 במרס 1982, ובו הודיעה כמפורש כי השטח של עשרה דונמים יהיה מהשטחים שהם כבעלות העירייה, וכי העירייה, בהתחשבות עם המינהל, תפצה את המינהל משטחים משותפים שביניהם...“

ביחס לשני השטחים המוצעים, כתב בן-עמי: „אני פוסל את שני השטחים הנ"ל. איזור-מנשיה קרוב מדי ליס. הקירבה תשפיע על תוחלת הצינור, והיציאה מהעיר לכל חלקי הארץ עם העיתוננים תגזול לפחות חצי שעה.“

כתבת-דייוקן ענקית, המשתרעת על פני שלושה עמודים, ושנושאה הוא עורך-דין משה ליפקה, מנהל מינהל-מקרקעי-ישראל, הופיעה ביום השישי במסוף סוף-שבוע של היום מועריב. היה זה רק פרק חרש, ביחסים שבין חברת מודיעין בע"מ לבין המינהל, שיש להם היסטוריה ארוכה. חברת מודיעין, שיו"ר מועצת המנהלים שלה הוא עובד בן-עמי, כוללת, לפי נייר המיכתבים הרישמי, את מעריב. מעריב לנוער, את בתי-דפוס, ספריית מעריב והוצאות-לאור של אנציקלופדיה בריטניקה, אוניבר-סלים וטייס-ליוף בארץ.

הסיפור נסוב סביב שטח-אדמה של 10 דונמים בצפון תל-אביב, אחד האזורים היקרים ביותר בעיר הגדולה, בפרויקט עירוני המכונה תוכנית 2000. לפי סיכום שהושג בין הוצאת מודיעין בע"מ (ועובד בן-עמי בראשה) לבין מאיר שמיר, המנהל הקודם של מינהל מקרקעי-ישראל, בשיחות עם עיריית תל-אביב, אמורה היתה החברה לקבל את השטח הרצוי מן המינהל ללא מיכרז, דבר שהוא בניגוד לחוק. בשום מיסמך לא ננקב שום מחיר.

במיכתב לשמיר, במינהל-מקרקעי-ישראל, מן ה-1 בינואר 1982, כתב בן-עמי, בין השאר: „מאחר שבית-מעריב אשר נבנה לפני 30 שנה, ומיבני חברות-הבת פזורים בכמה מקומות, החלטנו להקים מינהל חדש, אשר יהיה מרכזית-יקשורת בקנה-מידה בינלאומי. „הגעתני לידי הסכם עם ראש-עיריית תל-אביב וסגניו לרכוש מהעירייה מיגרש בשטח של עשרה דונמים, מיג"רש מיספר 13 בתוכנית 2000.“

שמיר, מנהל-המינהל, ענה לבן-עמי ב-15 במרס אותה שנה, הסביר לו כי העירייה טרם סיימה את הסדר הבעלויות באיזור התוכנית האמורה, והוא מציע לו שני איזורים חלופיים לבניית בית-מעריב: „בשלב זה נבחנו שני אתרים, שמידת-זמינותם גבוהה. האחד בתוכנית מנשיה ב', אשר אושרה כחוק, והשני בתוכנית הקירייה, אשר נמצאת בשלבי-אישור מתקדמים... „אבקש לציין, על מנת למנוע אי-הבנות בעתיד, שאין במיכתבי זה ובדי לופת המוצעות משום הצעה להקצאת קרקע או מחויבות כלשהי להקצאת קרקע, אלא משום הצגת אלטרנטיבות אפשריות.“

שיף עם פרס פגישה בהולה

שיף במלון „דיפלומט“ בתל-אביב מי בן-אזנה

של שיף. הוא פסק שעל הממשלה להלוות לשיף חמישה מיליון דולר. שרה-אוצר סירב למלא אחרי קביעה זו, ועל כך הוגש מישפט התלוי ועומד כיום.

בזה אחר זה פנה שיף אל כל גדולי המדינה. יצחק שמיר איכזב אותו, וכך גם אריאל שרון. עם שרה-התירות, אברהם שריר, מסוכסך שיף מוזמן. לפני שבועיים הכריז שיף בפומבי בנוכחות שריר, שהוא רוצה לתפוס את מקומו כשר-התירות. השבוע אחז שיף באמצעי האחרון: הוא פנה לשימרון פרס. ראש-הממשלה התרשם מרחיפות העניין, וקיבל את שיף כאופן בחול. הפגישה התקיימה ביום השישי במישרד ראש-הממשלה. שיף ביקש ממנו עזרה. הבעיות שבין צלעות המשולש הניצחי — מלונות-שיף, מישרד-הארצ' צר ובנק-לאומי — לא נפתרו. אך שושנה שיף עדיין שוהה במחחקים.

כוש כדי לכסות את החובות. כשיש בידו רכוש של 200 מיליון דולר, ועליו לכסות חובות של 30 מיליון, הכיוון ברור.

לא ברור מה אצה הדרך לבנק לאומי, שהרי רכוש המלונות משמש ערבות לחובו, וזהו כיטחון מספיק. נסיעותיו של שיף לברזיל לא עזרו לעסקיו. בציבור נפוצה הידיעה ששיף עומד לדרת מן הארץ ולהעביר את עסקיו לארץ הדרום-אמריקאית. שיף עצמו עזר להפיץ ידיעה זו, כנראה מתוך תיקווה להפעיל בדרך זו לחץ פסיכולוגי על הממשלה. התוצאה היתה הפוכה.

לדיכוי שיף, הוא עוכר בברזיל רק כיועץ להקמת רשת מלונות, שאין לו חלק בה. „אין לי גרוש בחוץ-לארץ!“ הוא אומר, „מעולם לא העלמתי גרוש. כל הספרים שלי ידועים זו, כנראה במיסגרת הלחצים הפסיכולוגיים עזר שיף גם לחברה וזה בתעלול של

בעל-„מעריב“ בן-עמי השתוממות ואכזבה

תיקשורתי על שמיר, המנהל, בצורת כתבות וביקורות על רכבי המינהל. המיכתב הנא שכתב שמיר, הופנה לבן-עמי, והוא מן ה-29 באפריל, נאמר בו, בין השאר: „מינהל-מקרקעי-ישראל אינו רואה בשלב זה מקום

בקירייה איננו מעוניינים. כי אין אנו מרכיבים לבנות עוד בנין של מיש"ר דרים במקום שאף לא תוכנן, והצפיפות בו גדולה... „את עשרת הדונמים שעיריית תל-אביב הסכימה להקצות לנו, נוכל להע-